

Sygn. akt VU 1894/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Główczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2013 roku w Legnicy

sprawy z wniosku S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 24 października 2012 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 1894/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2012r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.odmówił wnioskodawcy S. G.prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił żadnego okresu takiej pracy wobec wymaganych 15 lat oraz nie osiągnął wieku emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie uznał za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 02 marca 1971r. do 17 listopada 1971r. w Przedsiębiorstwie (...) w L., ponieważ charakter pracy nie został określony ściśle według właściwego wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1982r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a wymienione stanowisko jest niezgodne ze stanowiskiem wymienionym we wskazanym dziale, pozycji i punkcie Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01 sierpnia 1983r.,

- od 09 października 1972r. do 30 listopada 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) w L., ponieważ w świadectwie pracy z dnia 27 listopada 1998r. nie podano podstawy prawnej, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze określającego charakter pracy zgodnie z tym rozporządzeniem oraz właściwego przepisu branżowego,

tj. aktu prawnego, ustanowionego przez właściwego ministra lub kierownika urzędu centralnego, centralne związki spółdzielcze dla podległych i nadzorowanych zakładów pracy, z których wynika zajmowane stanowisko.

Od wskazanej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca S. G., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury, argumentując, iż w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, bowiem pracował jako mechanik samochodowy.

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. G. urodził się (...) Na dzień 01 stycznia 1999r. wykazał 26 lat i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawca nie przystąpił do OFE i nie pozostaje w stosunku pracy.

dowód: akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy.

W spornych okresach, tj. od 02 marca 1971r. do 17 listopada 1971r. S. G. był zatrudniony w (...) O/G. na stanowisku mechanika napraw samochodowych, natomiast w okresie od 09 października 1972r. do 30 listopada 1998r. był zatrudniony w (...) z/s w L. na stanowisku mechanika samochodowego.

W obu okresach zatrudnienia wnioskodawca pracował w pogotowiu technicznym. Do jego obowiązków należało wykonywanie napraw ciężkiego sprzętu budowlanego, takiego jak koparki, spycharki, etc. Ze względu na rozmiary tych pojazdów naprawa nie odbywała się na warsztacie lecz, co do zasady, na miejscu budowy. W razie awarii sprzętu budowlanego wnioskodawca wraz z innym pracownikiem jeździł na budowę samochodem ciężarowym marki S., gdzie dokonywał niezbędnych napraw, niezależnie od panujących warunków atmosferycznych. W razie awarii podwozia, zawieszenia i rolek jezdnych sprzętu budowlanego, naprawy były wykonywane w tzw. kanałach najazdowych, tj. prowizorycznych kanałach, przygotowanych z szyn stalowych, które wnioskodawca przywoził ze sobą. W ten sposób wykonywanych było około 80% napraw. W pozostałych 20% naprawy dotyczyły hydrauliki silników i urządzeń napędowych i były w całości wykonywane na powierzchni.

dowód: zeznania świadka R. G. k. 14v. akt sprawy;

zeznania świadka J. K. k. 14v.-15 akt sprawy;

wyjaśnienia wnioskodawcy k. 15 akt sprawy;

akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy – świadectwa pracy k. 5, 8,

świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 6.

W dniu 16 października 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Decyzją z dnia 24 października 2012r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił mu prawa do świadczenia.

dowód: akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy – wniosek o emeryturę k. 1-3,

decyzja ZUS z dnia 24 października 2012r. k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w

życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy- w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Stosownie do art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z par. 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (DZ.U z 1983 r., Nr. 10, poz. 49) okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Przewidziane w § 22 powołanego rozporządzenia ograniczenia dowodowe dotyczą wyłącznie postępowania przed organami rentowymi. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, wnioskodawca może udowadniać okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok SN z dnia 02.02.1996 r., II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239).

W sprawie bezspornym był fakt iż wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999r. posiadał wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (26 lat i 19 dni), w dniu złożenia wniosku nie pozostawał w zatrudnieniu i nie przystąpił do OFE.

Wnioskodawca, na dzień wydania zaskarżonej decyzji, nie ukończył 60 lat. Wiek emerytalny osiągnął w dniu 17 listopada 2012r.

Sporną kwestią wymagają ustalenia Sądu było to, czy wnioskodawca posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd podzielił stanowisko organu rentowego w tym zakresie, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Dokonując ustaleń w zakresie charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornych okresach zatrudnienia, Sąd oparł się na zeznaniach świadków R. G., J. K. oraz wyjaśnieniach samego wnioskodawcy a także dokumentacji zawartej w aktach ubezpieczeniowych wnioskodawcy, tj. świadectwach pracy z okresu zatrudnienia z (...) O/G. oraz w (...) z/s w L..

Ze znajdującego się w aktach ubezpieczeniowych świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych (k. 6) wynika, iż w okresie od 02 marca 1971r. do 17 listopada 1971r. wnioskodawca wykonywał prace określone w dziale XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r., pod poz. 16 (prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych). Prace te zostały także wskazane jako wykonywane przez wnioskodawcę w świadectwie pracy, dotyczącym okresu zatrudnienia od 09 października 1972r. do 30 listopada 1998r. (k. 8 akt ubezpieczeniowych).

Jednakże zarówno, z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak i wyjaśnień samego wnioskodawcy wynika, że ubezpieczony nie pracował w kanałach remontowych, co zgodnie z przepisami powołanego rozporządzenia, jest niezbędnym warunkiem do zakwalifikowania jego pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych według wykazu A, działu XIV i poz. 16. Stosownie do zeznań świadków, S. G. pracował w pogotowiu technicznym i do jego obowiązków należało wykonywanie napraw ciężkiego sprzętu budowlanego, takich jak koparki czy spycharki. Ze względu na rozmiary tych pojazdów naprawa nie odbywała się w warsztacie lecz, co do zasady, na miejscu budowy. Jak podał ubezpieczony, awarie podwozia, zawieszenia i rolek jezdnych były wykonywane na tzw. kanałach najazdowych. Nie były to jednakże kanały remontowe, lecz prowizoryczne kanały przygotowane z szyn stalowych, które wnioskodawca przywoził ze sobą na miejsce budowy. Jednakże, nawet w razie uznania, iż były to kanały remontowe, zauważyć należy, że wnioskodawca nie pracował w owych kanałach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak bowiem wyjaśnił, praca w kanałach najazdowych dotyczyła około 80% napraw, natomiast pozostałe 20% w całości odbywało się na powierzchni (k. 15 akt sprawy).

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że praca wykonywana przez S. G. w okresie zatrudnienia w (...) O/G., tj. od 02 marca 1971r. do 17 listopada 1971r. oraz w (...) z/s w L., nie była pracą w warunkach szczególnych, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, o której mowa w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wobec powyższego uznając, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek uprawniających do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego oddalił jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.z dnia 24 października 2012r. znak: (...).